

Pozorně so dočti pohádku ŠTĚPÁNEK A ZLATÁ STOKA, jejíž úryvek jsme si předčítali v online hodině a poté odpověz na otázky:

1. Jak se jmenoval jeden z největších českých stavitelů rybníků?
2. Jak se nazývá dílo, které postavil?
3. Kterou řeku využívá?
4. Co toto dílo do rybníků přivádí?

„Tak to jste mě, kmotřičko, pěkně obdařila. Kudy chodím, myslím na vodu, a povoláním jsem myslivecký písař. Tak co teď?“

„Řeknu ti to, Štěpánku. Můžeš se dostat k práci na vodě, když vymyslíš něco nového, prospěšného lidem i rybám. Znáš tvé myšlenky, vím, čím si lámeš hlavu. Ryby v rybnících hynou, když nemají dostatek živé vody, která jim přivádí kyslík k dýchání, rozumíš?“

„Vy jste nějak vzdělaná osoba, babičko, nejste náhodou převtělený fišmistr?“ žertoval Štěpánek a uvolnil jí místo na pařezu.

„Jsem tvá sudička, tak mám sama asi dost rozumu, nemyslíš? Ostatně jsem tady odsud z jihočeského kraje a leccemus se dá přiučit z moudré knihy přírody, má-li člověk otevřené oči a vnímavou mysl.

Kapři nemají rádi studenou vodu z bystrých potoků. Potřebují pro své rodinky prosluněné mělčiny a stálý přívod čerstvé vody.“

„Jak to ale provést, sudičko. To se snadno řekne, a hůř vykoná!“

„Podívej, Štěpánku! Takovým přívodem dobré vody je tady třeba Lužnice, ta krásná řeka, široká, slunečná, plná ozónu, silic a vůní. Odved' z ní nad Třeboní strouhu, však mlýnský náhon na Opatovický mlýn už tam dávno stojí. Nový tok veď až třeba tuhle k Veselí a napoj na něj rybníky, které vznikají a jež třeba budeš stavět. Budou mít dostatek živé vody . . .“

Po těch slovech zmizela a Štěpánek se probudil. Po únavě namáhavých dnů usnul pod pařezem, ale sen, který se mu zdál o babce sudičce, si pamatoval do písmene.

Spěchal do třeboňské kanceláře, kam byl z Netolic přidělen, a poznačil si slovo od slova, o čem se sudičkou byla řeč. Pak se vydal proti toku Lužnice a brzy našel mlýnský náhon. Vytékal vskutku z Lužnice a poháněl mohutná kola Opatovického mlýna. Štěpánek se

zaradoval. Šel krok za krokem, prodíral se houštím, zmáchal se v močálech, bloudil v lese, ale konečně večer měl v hlavě celý plán, který poznačil na papír a předal vrchnosti. Jeho závěr zněl:

„Třeboňské rybníky, aby měly hojnost zdravých, velkých kaprů, okounů, línů, štik, candátů, marén a jiných ryb, musí mít vydatnou napájecí strouhu, kterou vám, vrchnosti, postavím!“

„Na velkou věc si troufáš, Štěpánku,“ řekl urozený pán, když mladý písař před něj předstoupil. „Jsi bystrý a schopný, pokus se postavit ten nový tok a hlas mně, co budeš dělat nejdřív a co potom. Dám ti k ruce partu rybníkářů, zkušených chlapů, a ty je povedeš!“

Nebylo to snadné, byla to práce na dlouhou dobu a Štěpánek musel překonávat mnohá příkoří i úšklebky od úředníků a městských lidí. Smáli se mu, mnozí mu dílo záměrně kazili, musel zmáhat také záludy přírody a nepřízeň počasí. Byl však vytrvalý, před očima měl jasný cíl. Jednoho dne práce byla dokonána, novou stokou tekla čistá, průzračná voda. Vrchnosti ohlásil, že umělá řeka, kterou postavil, odvádí z Lužnice potřebnou vodu k napájení všech rybníků, které na Třeboňsku jsou a ještě vyrostou, a v těch rybnících že se bude rybám dařit, že v nich poroste zdravé, silné a velké rybí pokolení pro obživu kraje i prodej do ciziny.

Ta stoka je tu podnes, a protože se stala požehnáním pro třeboňský kraj, byla nazvána Zlatá stoka.

Štěpánek Netolický nezbohatl, i když se tolik zasloužil o svou domovinu. Když se oženil, do svého domu na třeboňském náměstí vzal si starého tátu s mámou.

Matka, když uviděla obrovské vodní dílo, jež postavil její Štěpánek, spráskla ruce:

„Tak ta babka přece jen prosadila svou!“

Štěpánek Netolický pohladil mámu po šedivém drdůlku a šel po díle, tiše a skromně stavěl nové, potřebné rybníky. A jeho máma, šťastná štěstím svého synka, se nikdy nedověděla, že její Štěpánek je první z velkých, slavných jihočeských rybníkářů.